

Naslov originala:
Philip Reeve
PREDATOR'S GOLD

Predator's Gold Text © Philip Reeve, 2003
Cover illustration © Ian McQue, 2018
Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Vladimir D. Janković

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

FILIP RIV
GRABLJIVČEVO
ZLATO

SADRŽAJ

DEO PRVI

1	LEDENI SEVER	11
2	HESTER I TOM	16
3	PUTNIK	24
4	DOM HRABRIH	33
5	LISIČJI DUHOVI	38
6	IZNAD LEDA	46
7	GRAD DUHOVA	51
8	ZIMSKA PALATA	59
9	DOBRO DOŠLI U POSTROJENJA	67
10	VUNDERKAMER	74
11	NEMIRNI DUHOVI	83
12	NEZVANI GOSTI	88
13	KUĆA NA TOČKU	96
14	PREDGRAĐE	102
15	HESTER JE SAMA	113
16	NOĆNI LET	125
17	POSLE HESTER	130
18	GRABLJIVČEVO ZLATO	137

DEO DRUGI

19	SOBA USPOMENA	147
20	NOVI MODEL	156
21	LAŽI I PAUCI	161
22	CRVOŠRAF	176

23	SKRIVENE DUBINE	185
24	STRIC	190
25	KABINET DR POPDŽOJA	200
26	KRUPNI PLAN	208
27	STEPENICE	211
28	OSLOBODI VETAR	224

DEO TREĆI

29	KRAN	239
30	SIDRIŠTE	247
31	KUHINJSKA FIOKA	258
32	VALENTAJNOVA KĆI	266
33	NA TANKOM LEDU	284
34	MAGLENA ZEMLJA	294
35	LEDENA BARKA	300

Za Saru i Sema

DEO PRVI

1

LEDENI SEVER

Freja se probudila rano i ležala je neko vreme u mraku. Grad je drhtao i ljuljao se pod njom dok su ga moćni motori pokretali preko leda. Pospana, čekala je da se pojave njene sluge i pomognu joj da ustane iz kreveta. Bilo joj je potrebno nekoliko trenutaka da se doseti kako su svi oni mrtvi.

Zbacila je posteljinu, upalila argonsku lampu, pa se uputila preko prašnjavih gomila odbačene odeće, ka kupatilu. Već se sedmicama hrabrila da se najzad istušira, ali su je i tog jutra, još jednom, komplikovane komande u tuš-kabini odvratile od nauma: nije umela da pusti toplu vodu. Na kraju je samo napunila vodom umivaonik, baš kao i obično, pa se ispljuskala po licu i vratu. Još je ostalo tanušnog sapuna, i ona ga natrija na kosu i podvuče glavu ispod slavine. Sluge zadužene za kupatilo sada bi upotrebile šampon, losione, kupke, kondicionere, raznorazne meleme prijatnih mirisa; ali svi oni behu mrtvi, a police pune bočica ispred kupatila prosto su plašile Freju. Suočena sa tolikim mogućnostima, odabrala je da ne upotrebi ništa.

Barem se sa odevanjem nekako izborila. Odabrala je jednu od izgužvanih haljina koju je, naravno, pronašla na podu, podigla je, spustila na krevet i uvukla se u nju odozdo, teško izlazeći na kraj sa tkaninom, dok joj se ruke i glava konačno nisu promolili iz odgovarajućih rupa. Dugačak, krznom opšiveni prsluk, koji je išao preko haljine, bio je mnogo lakši za oblačenje, mada se pošteno namučila sa dugmićima. Njene sluškinje uvek bi je brzo i lako zakopčale, smejući se i pričajući o danu pred njima, i nikada, ama baš nikada, ne bi im se

dogodilo da neko dugme proture kroz pogrešnu rupu; ali sve one bile su mrtve.

Freja je psovala, cimala se i nabadala petnaestak minuta, a onda stala da proveri rezultate svojih napora pred paučinom optočenim ogledalom. Nije loše, pomislila je, kad se sve uzme u obzir. Možda bi, s malo nakita, bolje izgledala. Ali kad je ušla u sobu sa nakitom, otkrila je da je većina dobrih komada nestala. Stvari izgleda samo nestaju ovih dana. Freji nije padalo na pamet kud su se denule. U svakom slučaju, nije joj baš bila neophodna dijadema na njenoj lepljivoj, sapunom poluispranoj kosi, ili ogrlica od zlata i čilibara oko vidno prljavog vrata. Mama, naravno, ne bi odobrila da bude viđena ovakva, bez nakita, ali i mama je bila mrtva.

U praznim, nemim hodnicima njenog dvorca napadala je prašina, gusta kao sneg. Pozvonila je svom lakeju i onda stajala tako, zureći kroz prozor neko vreme, dok je čekala da stigne. A napolju je gusta arktička svetlost, siva kao kamen, padala po sleđenim krovovima njenoga grada. Pod se tresao u ritmu zupčanika i klipova u mašinama, dole, iz mašinskog odeljenja, ali tek se tu i tamo moglo naslutiti nekakvo kretanje, jer ovo je bio Visoki led, sever severa, i nije bilo nikakvih obeležja u krajoliku, samo blistava, bela ravnica.

Stigao je lakej, lakim pokretima ispravljajući svoju napuderisanu periku.

„Dobro jutro, Smu”, reče ona.

„Dobro jutro, Vaša blistavosti.”

U trenu, obuzela ju je žudnja da pozove Smua u svoje odaje i kaže mu da učini nešto kako bi nestalo sve te prašine, gomila bačene odeće, pogubljenog nakita; da zatraži od njega da joj pokaže kako radi tuš. Ali on je bio muškarac, i nezamisliv bi bio taj raskid sa tradicijom kada bi mu bilo dozvoljeno da zađe u intimne prostorije jedne prestolonaslednice. Umesto toga, rekla je ono što

mu je govorila svakoga jutra: „Možeš da me otpratiš do odaje za doručak, Smu.”

Vozeći se sa njim liftom do nižeg sprata, zamislila je svoj grad kako klizi preko ledene kape, kao što mala crna buba puze preko ogromnog belog tanjira. Pitanje je bilo kuda da idu. To je i Smu želeo da zna; videlo se to na njegovom licu, videlo se to po tome kako je pažljivo prati pogledom. Bežati ovamo ili onamo krijući se od grabljivica jedna je stvar; došlo je vreme da Freja odluči o sudbini grada. Hiljadama godina ljudi Sidrišta očekivali su od dinastije Rasmusenovih da donese takve odluke. Žene Rasmusenovih bile su uvek nešto posebno, na kraju krajeva. Nisu li one vladale Sidrištem još od Šezdesetominutnog rata? Nisu li se baš njima u snovima obraćali Bogovi leda, kazujući im kuda bi grad trebalo da se zaputi ukoliko žele da pronađu dobre partnere u trgovini i izbegnu ledene zamke i grabljivce?

Ali Freja je bila poslednja u lozi, i njoj se Bogovi leda nisu obraćali. Teško da je, zapravo, iko sa njom sada razgovarao, a kada bi i razgovarao, mahom su to bila pitanja, najljubaznija moguća, svakako, i uglavnom kada će odlučiti o kursu. *Zašto mene pitate, želela je da više na njih, ja sam samo devojčica! Nisam htela da budem markiza!* Ali njima nije ostao niko drugi koga bi mogli da upitaju.

Ako ništa drugo, Freja je ovoga jutra za njih imala odgovor. Samo nije bila sigurna da li će im se dopasti.

Doručkovala je sama, u crnoj stolici sa visokim naslonom, za dugačkim crnim stolom. Zveckanje noža o tanjir i kašičice o šolju za čaj bilo je nepodnošljivo bučno u toj tišini. Sa senovitih zidova zurili su u nju portreti njenih božanskih predaka, koji su izgledali nestrpljivo, kao da čekaju da ona donese odluku o pravcu kojim će se dalje kretati.

„Ne brinite”, reče im ona. „Odlučila sam.”

Kad je završila sa jelom, ušao je majordom.

„Dobro jutro, Smu.”

„Dobro jutro, Svetlosti ledenih polja. Komitet za upravljanje očekuje Vašu blistavost.”

Freja klimnu glavom, a majordom širom otvori vrata odaje za doručak kako bi pustio unutra članove Komiteta. Nekada ih je bilo dvadeset troje; sada su tu bili samo gospodin Skabijus i gospođica Paj.

Vindolena Paj bila je visoka, prostodušna sredovečna dama, svetle kose skupljene u ravnu punđu zbog koje je izgledala kao da nosi oval sa danskim pecivom na glavi. Poslednjem glavnom navigatoru bila je sekretarica, i činilo se da se dovoljno dobro razume u karte i tabele, ali je odavala nesumnjivu nervozu u prisustvu svoje prestolonaslednice, pa bi pravila naklon kad god bi Freja ma i kihнула.

Njen kolega, Seren Skabijus, bio je dosta drugačiji. Preci su mu bili glavni inženjeri skoro otkako je grad postao pokretan, i sada je bio nešto najbliže nekom kog bi Freja mogla da predstavi kao sebi ravnog. Da je sve bilo normalno, Freja bi se bila udala za njegovog sina Aksela narednoga leta; prestolonaslednice su se neretko udavale za muškarce iz mašinskog sektora, kako bi inženjerska klasa bila zadovoljna. Ali ništa više nije bilo normalno, a Aksel je bio mrtav. Freja se potajno radovala što joj Skabijus neće biti svekar; bio je to jedan dozlaboga krut, tužan, tihi starac. Njegova crnina, koju je nosio žaleći pokojnika, utapala se u tamu odaje za doručak, kao kamuflaža, dok mu je belo lice, nalik posmrtnoj maski, lebdelo u senkama.

„Dobar dan, Vaša blistavosti”, reče on, kruto se naklonivši, dok se gospođica Paj naklanjala, rumenela i sva lepršala pored njega.

„Koja je naša pozicija?” upita Freja.

„O, Vaša blistavosti, skoro smo tri stotine trideset kilometara severno od planina Tanhojzer”, cvrkutala je gospođica Paj. „Na zdravom smo morskom ledu, a nema ni traga drugom gradu.”

„Mašinski sektor očekuje vaše instrukcije, Svetlosti ledenih polja”, reče Skabijus. „Hoćete li da se vratimo na istok?”

„Ne!” uzdrhta Freja, dosetivši se koliko je malo falilo da budu pojedeni u prošlosti. Kada bi se sad vratili na istok, ili pak okrenuli na jug, da trguju sa onima duž lednog oboda, lovci Arhandela sigurno bi to saznali, a samo sa kosturima koji su joj ostali od ljudstva koje je mogla da posedne za mašine, Freja nije mislila da bi njen grad mogao još jednom da pobegne velikom grabljivcu.

„Možda bi bolje bilo na zapad, Vaša blistavosti?”, nervozno natuknu gospođica Paj. „Ima samo nekoliko gradova koji su zimi duž istočnog oboda Grenlanda. Mogli bismo malo da trgujemo.”

„Ne”, reče Freja odlučno.

„Onda možda imate na umu neki drugi pravac, Vaša blistavosti?” zapita Skabijus. „Jesu li vam se Bogovi leda obratili?”

Freja svečano klimnu glavom. U stvari, već nekih mesec dana, ako ne i više, u glavi joj se motala jedna ideja, i ona nije mislila da dolazi od nekog boga; bio je to, naprosto, jedini način kog je mogla da se doseti kako bi svoj grad sačuvala od grabljivaca, kuge i špijunskih brodova zauvek.

„Podesite kurs ka Mrtvom kontinentu”, reče ona. „Idemo kući.”

Hester Šo počela je da se navikava na to da je srećna. Posle svih onih blatnjavih, gladnih godina u jarcima i sakupljačkim naseljima Velikog lovišta, konačno je sebi našla mesto u svetu. Imala je svoj sopstveni vazdušni brod, *Dženi Haniver* (ako bi dobro protekla vrat, mogla je da ugleda gornju ivicu crvenog trupa, iza zanzibarskog teretnog broda na sedamnaestoj upornici), a imala je i Toma: nežnog, zgodnog, pametnog Toma, kog je volela svim srcem i koji je, izgleda, uprkos svemu, voleo nju.

Dugo je bila sigurna da to neće potrajati. Bili su toliko različiti, a Hester teško da je bila ičija zamisao lepote; visoko, nimalo graciozno strašilo od devojke, sa čvrsto upletenim bakarnim pletenicama, lica raspolućenog udarcem mača koji ju je uskratio za jedno oko i skoro ceo nos, i iskrivio joj usta u podrugljivi osmeh. *Neće to potrajati*, govorila je sebi uporno, dok su, na Crnom ostrvu, čekali da brodograditelji poprave jadnu, slupanu *Dženi Haniver*. *On je sa mnom samo iz sažaljenja*, zaključila je, dok su putovali ka Africi, a onda na zapad, ka Južnoj Americi. *Šta on vidi u meni*, pitala se, dok su se bogatili snabdevajući velike naftne gradove Antarktika, a onda opet iznenada siromašili, izbacujući tovar ne bi li umakli gusarima preko Vatrene zemlje. Dok su leteli nazad preko plavog Atlantika sa trgovačkim konvojem, šaputala je sebi: *Nema šanse da ovo potraje*.

A ipak, potrajalo je; traje, ima već tome dve godine sada. Dok je sedela na septembarskom suncu na terasi ispred *Zgužvane zone*, jedne od mnogih kafeterija u Glavnoj ulici u Nebokrilju, Hester je shvatila da je počela da veruje kako bi moglo potrajati zauvek. Stisnula je

Tomovu ruku ispod stola i osmehnula se svojim iskri-
vljenim osmehom, a on ju je pogledao s isto onoliko
ljubavi kao kad ga je prvi put poljubila, pod treperavom
svetlošću MEDUZE one noći kada je njegov grad umro.

Nebokrilje je otplovilo malo na sever te jeseni, i sada
je visilo tek nekoliko stotina metara iznad Promrzlih
pustolina, dok su se mali sakupljački gradovi, koji su
izbijali na površinu leda u toku meseci ponoćnog sunca,
skupljali u dubini da trguju. Balon za balonom uspinjao
se nad sidrištima, šarajući nebo nad lukom, i odasvud su
se čuli živopisni glasovi trgovaca starom tehnologijom,
koji bi počeli da viču čim bi se prizemljili na vazдушna
pristaništa. Ledeni sever uvek je bio dobar teren za saku-
pljače, za lov na izgubljenju tehnologiju, a ovi džentlmeni
prodavali su delove Tragača, Tesline akumulatore za
oružje, bezimena čudesa i deliće mašinerija preostalih
iza ko zna kojih sve civilizacija, pa čak i poneki komad
Drevne leteće mašine, pretekao, netaknut u Visokom
ledu, još od Šezdesetominutnog rata.

Južno, na istok i zapad, pružala se u izmaglicu hladna,
kamenita zemlja kojom su Bogovi leda vladali osam me-
seci godišnje, gde su fleke snega već ležale u senovitim
dubinama izukrštanih tragova gradova koji su se mimo-
ilazili. A na severu se uzdizao crni bazaltni zid Tanhojzer
planina, lanac vulkana koji obeležavaju severnu granicu
Velikog lovišta. Mnogi od njih izbacivali su lavu, a iz-
bljuvci sivog dima uzdizali su se poput stubova koji drže
nebo. Između njih, jedva vidljivu pod koprenom pepela,
Hester i Tom mogli su da nazru beskrajnu belinu Ledene
pustoši, a onda i nešto što se tamo pomera, ogromno,
prljavo, neumoljivo, nalik odmetnutoj planini.

Hester je izvadila teleskop iz jednog od brojnih dže-
pova kaputa i prislonila ga uz oko, okrećući tamo-amo pr-
sten za izoštravanje, dok se zamagljena slika odjednom
nije izoštrila. Gledala je taj grad: osam nizova fabrika i
baraka za roblje, dimnjaci koji bljuju garež, vazdušni

voz koji juri kolosekom, parazitski vazdušni brodovi koji isisavaju izduvne mineralne gasove, i dole, u jezovitim dubinama, pod velom snega i kamenoga praha, veliki točkovi koji se kotrljaju.

„Arhanđel!”

Tom joj oduze teleskop. „U pravu si. Ide ka severnim obroncima planina Tanhojzer preko leta, i održava se tako što guta sakupljačke gradove koji idu ovim prelazima. Polarna ledena kapa sada je deblja nego što je nekada bila, ali još ima delova koji su isuviše tanki da bi podneli Arhanđelovu težinu, sigurno ne pre nego što prođe leto.”

Hester se nasmejala. „Sveznalice.”

„Šta da radim”, reče Tom. „Bio sam istoričar pripravnik, sećaš se? A mi smo morali da upamtimo spisak velikih svetskih pogonskih gradova, pri čemu je Arhanđel bio tu negde u vrhu, pa nije čudo što ga nisam zaboravio.”

„Kad ga ne bi bilo”, gundala je Hester. „Kamo sreće da je to Zimbura, ili Ksana-Sandanski. Ne bi onda toliko pametovao.”

Tom je ponovo piljio kroz teleskop. „Svakoga dana može se očekivati da podigne sidra i svoje gvozdene nogare i da zakliza, tragajući za ledenim gradovima i sakupljačkim gradovima koje će smazati...”

Ali za sada se činilo da trgovina zadovoljava potrebe Arhanđela. Bio je preglomazan da bi se provukao kroz uzane prolaze Tanhojzer planina, ali su vazdušni brodovi uzletali iz njegovih luka, kroz maglu, na jug, grabeći ka Nebokrilju. Prvi je, u arogantnom uzletanju, ustalasio more balona uzduž i popreko lebdećeg grada i ukotvio se na pristanu broj šest, baš ispod pritke koju su držali Tom i Hester; osetili su blagu vibraciju dok su hvataljke prilazile do keja. Bio je to tanušni borbeni brod kratkog dometa, sa crvenim vukom oslikanim na trupu, a ispod toga bilo je ime, ispisano gotskim pismom: *Nemir u čistom vazduhu*.

Ljudi se iskobeljaše iz blindirane gondole pa se zapu- tiše, trupkajući, duž keja i uz stepenice koje su vodile ka Glavnoj ulici. Krupni, razbacani muškarci sa krznenim ogrtačima i krznenim kapama i hladnim odbleskom la- naca ispod tunika. Jedan je nosio čelični oklop iz kojeg su štrčale dve ogromne, bučne gramofonske trube. Oklop je kablom bio povezan sa mesinganim mikrofonom, koji je pesnicom stiskao drugi čovek, čiji je ozvučeni glas ječao po Nebokrilju dok se uspinjao stepenicama.

„Pozdrav, Nebokriljani! Pozdravi od velikog Arhandela, malja Visokog leđa, biča širokog severa, proždirača ne- pokretnog grada Špicbergena! Raspolažemo zlatom koje menjamo za bilo koji podatak koji nam date o položaju ledenih gradova! Trideset suverena za informaciju koja će rezultovati hvatanjem!”

Počeo je da se probija između stolova u *Zoni gužvanja*, i dalje izvikujući ponudu, dok su oko njega piloti vrteli glavama, mrštili se i okretali mu leđa. Sada, kad je plena ponestalo, mnogi krupni grabljivci nudili su nadoknadu nalazačima, ali tek je poneki to činio ovako otvoreno. Po- šteni trgovci počeli su da se pribojavaju da će im uskoro, možda, svima biti zabranjen prilaz manjim ledenim gra- dovima, jer koji će gradonačelnik rizikovati da nekom brodu izda dozvolu da se ukotvi kad sutradan ta posada, kad napusti grad, može da proda informaciju o lokaciji nekom pohlepnom velikom gradožderu kao što je Ar- handel! A opet, bili su tu i oni drugi, šverceri, polugusari i trgovci, kojima brodovi nisu donosili očekivanu zaradu i koji su bili spremni da prihvate grabljivčevo zlato.

„Pronaći ćete me kod *Gasnog meha* i *gondole*, ako ste ovoga leta trgovali sa Kivituom, Brejdhavikom ili Sidri- štem i znate kakvi su im planovi za ovu zimu!” vikao je došljak. Bio je to mlad čovek, izgledao je glup, bogat i dobro uhranjen. „Trideset u zlatu, prijatelji moji, do- voljno da svojim brodovima obezbedite goriva i *luftgasa* za godinu dana...”

„To je Pjotr Mazgard”, čula je Hester kako Dinka avijatičarka govori svom društvu za susednim stolom. „Najmlađi sin upravnika Arhandela. Svoju bandu naziva Lovcima. Ne samo da jure ova njuškala, čula sam da idu tim svojim brodom na neke mirne gradiće koji su, inače, prebrzi za Arhandela, pa ih prinude da se zaustave ili promene smer – a onda ih nateraju pravo u Arhandelove čeljusti!”

„Ali, to nije pošteno!” uzviknuo je Tom, koji je takođe osluškiavao glasove sa susednog stola, da bi njegov usklik nesrećno uleteo u kratki predah u Mazgardovom govoru. Lovac se osvrnu, i njegovo široko, lenjo, lepuškasto lice isceri se na Toma.

„Nije pošteno, vazdušniče? Šta nije pošteno? Grad jede grad u ovom svetu, znaš?”

Hester se unervozila. Nikako joj nije bilo jasno zbog čega Tom stalno očekuje da sve bude pošteno. Pretpostavljala je da to potiče od njegovog obrazovanja. Nekoliko godina života u sakupljačkom okruženju isteralo bi mu takve misli iz glave, ali on je odrastao u duhu svih onih pravila i običaja Udruženja istoričara, pa mu je stvarni život bio stran, i uprkos svemu što je otada video, ljudi poput Mazgarda i dalje bi ga šokirali.

„Hteo sam da kažem da je to protiv svih pravila gradskog darvinizma”, objasnio je Tom, podigavši pogled ka krupnom čoveku. Ustao je, ali je i dalje morao da gleda u visine, jer je Lovac, koji se nad njim nadnosio, bio barem tridesetak centimetara viši. „Brzi gradovi proždiru spore, jaki jedu slabe. Tako bi trebalo da funkcioniše, kao i u prirodi. Ali da nudite novčanu nadoknadu nalazačima i da otimate plen – to narušava ravnotežu”, nastavio je Tom, kao da mu je Mazgard samo protivnik na sastanku debatnog kluba istoričara pripravnika.

Mazgard se sada još šire iscerio. A onda je raširio kaput i izvukao mač. Začuli su se uzdasi i povici, zaškripale su stolice dok su svi koji su sedeli u blizini gledali kako

da se sklone što je dalje moguće. Hester zgrabi Toma i poče da ga odvlači, ne skidajući pogled sa blistavog sećiva. „Tome, budalo jedna, batali to!”

Mazgard se zagledao u nju na trenutak, a onda se nasmejavao da se sve treslo i vratio mač u korice. „Gle! Vazdušnik ima lepo devojče da ga čuva od nevolje!”

Njegovi ljudi smejali su se uglas, i Hester je pocrvenela u tačkama i navukla stari crveni šal da sakrije lice.

„Dođi kasnije do mene, devojko!” povika Mazgard. „Uvek sam kod kuće za zgodne dame! I upamti, ako imaš za mene neki podatak o kretanju gradova, daću ti trideset suverena u zlatu! Možeš da kupiš sebi novi nos!”

„Upamtiću”, obeća Hester, brzo gurajući Toma u stranu. Gnev joj je treperio u utrobi kao svraka u zamci. Došlo joj je da se okrene i bori se. Htela je da pokaže kako Mazgard ne ume da koristi taj mač kojim se toliko diči... Ali, upravo je ta tamna, ubilačka, osvetoljubiva strana njene ličnosti bila ono što je pokušavala da prikrije tih dana, pa se zadovoljila time da izvadi nož i bez reči, u prolazu, dobro zareže po Mazgardovom mikrofону. Kada sledeći put bude pokušao nešto da objavi, smeh će biti upućen njemu.

„Izvini”, reče Tom stidljivo dok su se žurno spuštali ka lučkom prstenu, gde je sada bilo puno sveta, trgovaca i turista koji su tek pristigli iz Arhandela. „Nisam hteo da... Mislio sam samo...”

„U redu je”, reče Hester. Poželela je da mu kaže da on, kada ne bi s vremena na vreme pravio takve hrabre ludosti, i ne bi bio to što jeste, njen Tom, i da ga možda i ne bi volela kao što ga voli. Ali nije umela to osećanje da pretoči u reči, pa ga je samo gurnula dole, ispod stazice ograđene užetom i, pošto je dobro osmotrila da niko ne gleda, obavila svoje mršave ručice oko njegovog vrata, skinula šal sa lica i poljubila ga. „Hajdemo odavde.”

„Ali još nismo uzeli robu. Hoćemo li da potražimo nekog trgovca krznom, ili da...”

„Nema ovde trgovaca krznom, samo ovih sa starim tehnologijama, a mi nećemo da se bavimo takvim stvarima, zar ne?” On je izgledao nesigurno, pa ga je ponovo poljubila pre nego što je išta stigao da kaže. „Umorna sam od Nebokrilja. Hoću nazad na Ptičje puteve.”

„Dobro”, reče Tom. Osmehnuo se, dodirujući joj usne, obraz, onu malu izbočinu u obrvi gde je imala ožiljak. „Dobro. Dosta smo se nagledali ovog severnog neba. Idemo.”

Ali nije bilo tako prosto otići. Kad su stigli do sedamnaeste upornice, tamo je bio neki čovek koji je čekao kod *Dženi Haniver*, sedeći na velikom kožnom rancu. Hester, još pomalo povređena Mazgardovim rečima, ponovo pokri lice. Tom je pustio njenu ruku i požurio da vidi ko je taj neznanac.

„Dobar dan!” povika čovek ustajući. „Gospodin Natsvordi? Gospođica Šo? Rekao bih da ste vi vlasnici ovog sjajnog brodića. Bogo moj, rekoše mi u lučkoj upravi da ste mladi, ali nije mi ni na pamet palo da ste toliko mladi. Maltene deca!”

„Meni je skoro osamnaest”, reče Tom braneći se.

„Nema veze, nema veze”, smešio se neznanac. „Nije bitno koliko ti je godina, važno je da ti je veliko srce, a siguran sam da je vama srce veliko. ‘Ko je ovaj naočiti mladić?’, upitao sam svog prijatelja, šefa luke, i on mi reče: ‘To je Tom Natsvordi, pilot *Dženi Haniver*.’ ‘Penirojale’, rekoh ja tad samome sebi, ‘taj bi mladić mogao biti drugar koga tražiš!’ I, eto mene!”

I, eto njega. Bio je nižeg rasta, gubio je kosu, imao neki kilogram viška i urednu belu bradu. Na sebi je imao odeću tipičnu za severnjačke sakupljače – dugački krzneni kaput, tuniku sa mnogo džepova, debele pantalone i krznom opervažene čizme – i sve je to izgledalo preskupo, kao da mu je odeću skrojio modni kreator kao kostim za neku predstavu koja se igra u Ledenoj pustoši.

„I?” reče on upitno.

„I – šta?” upita Hester, kojoj se, od samog početka, taj izveštačeni stranac nimalo nije dopadao.

„Oprostite, gospodine”, reče Tom, mnogo ljubaznije. „Nama, zapravo, i nije najjasnije šta vi, u stvari, želite...”

„Oh, izvinite, molim vas da mi ne zamerite”, brbljao je stranac. „Dozvolite mi da rasvetlim stvari. Ime mi je Penirojal, Nimrod Boregard Penirojal. Malo sam istraživao oko ovih velikih, zastrašujućih planina koje se nadnose nad nama, a sada se vraćam kući. Voleo bih da se ukrcam na vaš šarmantni vazduhoplov.”